

ber 1929 te zien was in de kunstzaal Huize Van Hasselt aan de Schiedamsesingel, maakte het allerwegen de bewondering gaande. Ook de Amsterdamse pers was er opgetogen over. Het is als om strijd geprezen door zulke uiteenlopende figuren onder de critici als Albert Plasschaert in 'De Groene' en Cornelis Veth in 'De Telegraaf'. En Rotterdam bleef in waardering niet achter.

Het was in die dagen of Van der Plas, toen dertig jaar, na veel zoeken en proberen zijn vorm gevonden had en menigeen zal het betreuren dat hij de lossere en vrijere penseelvoering van dit portret later weer prijs gaf voor een meer compacte schilderwijze met een gladder en egaler uitstrijken van de verf.

Twee priesterportretten zijn nog in die trant van omstreeks 1930: van de toen zeer bekende predikant en conférencier pater F. Hendrichs S. J. en van de Schiedamse oud-missionaris, de Witte Pater P. Zoetmulder in de schilderachtige Arabieren-dracht van zijn congregatie.

Pater Hendrichs was toen al 70 jaar, wat hem niet weerhield om als gezocht spreker onvermoeid het land af te reizen: een gedrevene in zijn ambtswerk. Al gaf Van der Plas hem in reistenuue, hij heeft de onstuimig werkzame man in volmaakte rust geportretteerd, huiselijk met een kalotje op zijn zwierige witte artiesten-haren.

Pater Zoetmulder zit scheef op zijn stoel, de witte mantel wat naar achteren geslagen. Door zijn oogharen bespiedt hij een schilderij, dat voor hem is neergezet: de rand daarvan zien wij schuin van achteren.

Vrienden van de schilder zijn bezig geweest geld bijeen te brengen om dit originele en in alle delen fraai doorwerkte portret aan te kopen en het te schenken aan het Museum Boymans, maar directeur Hannema wilde er niet aan. Later heeft een Amerikaan het gekocht en meegenomen naar zijn land.

Ook voor het portret van Pater Hendrichs is het niet gelukt een bestemming te vinden zoals men die er gaarne aan had toegedacht. De architect Herman Kraaijvanger heeft er zijn best voor gedaan: hij vreesde voor een gelijk lot als Toorop's Ariëns getroffen had. 'Pater Hendrichs', schreef hij na diens overlijden, 'heeft ontelbare vrienden en vereerders. Bij zijn leven heeft men nimmer een serieuze poging gewaagd om hem dit portret aan te bieden. Hopelijk zullen nu velen instemmen met de wens dat dit portret spoedig de plaats zal krijgen, die